"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଖରାପ କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ...ଏଇଠି ତୁମେମାନେ ସତସଙ୍ଗରେ ବସିଛ, ତୁମକୁ ମାୟାବୀ କୁସଙ୍ଗକୁ ଯିବାର ନାହିଁ, କୁସଙ୍ଗର ପ୍ରଭାବ ପଡିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଂଶୟରେ ଆସି ଶ୍ୱାସରୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମବାଦୀ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ସମସ୍ତେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ମନୁଷ୍ୟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମବାଦୀ କିପରି ବୋଲାଇ ପାରିବେ । ଆତ୍ମିକ ପିତା ତ' ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ସୁପ୍ରିମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବୋଚ୍ଚର ଉପାଧି ମଧ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଦିଆଯାଇ ପାରିବ, କେବଳ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ସୁପ୍ରିମ ବୋଲାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ବସୁଛ, ସେତେବେଳେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ଆମର ବାପା ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତିନି ଜଣଙ୍କର ଦରକାର ପଡିଥାଏ । ପ୍ରଥମେ ବାପା ପୁଣି ପାଠ ପଢାଉଥିବା ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ପରେ ଗୁରୁ । ଏଇଠି ଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଏପରି କରିବାର ଅଛି କାହିଁକି ନା ଏହା ନୂଆ କଥା । ବେହଦର ବାପା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ବେହଦ ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କର । ଏଠାକୁ ଯେଉଁମାନ ଆସିବେ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ । ଏଥିରେ ଯଦି କାହାର ସଂଶୟ ଅଛି ତେବେ ହାତ ଉଠାଅ । ଏହା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା ନା । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରରେ କେବେ ଏପରି କେହି ମିଳିଥିବେ, ଯାହାଙ୍କୁ ତୁମେ ବାପା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସତଗୁରୁ ବୋଲି ଭାବିବ । ତାହା ପୁଣି ସର୍ବୋଚ୍ଚ । ବେହଦର (ଅବିନାଶୀ) ପିତା, ବେହଦର ଶିକ୍ଷକ, ବେହଦର ସତଗୁରୁ । ଏପରି କେହି କେବେ ମିଳିଛନ୍ତି ? ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ବିନା ଆଉ କେବେ ମିଳି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଥିରେ କାହାର ସଂଶୟ ଅଛି ତ ହାତ ଉଠାଅ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ବସିଛନ୍ତି । ଏହି ତିନିଜଣ ହେଉଛନ୍ତି ମୁଖ୍ୟ । ବେହଦର ପିତା ବେହଦର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ଜ୍ଞାନ । ବିନାଶୀ (ସଂସାରିକ) ଜ୍ଞାନ ତ ତୁମେ ଅନେକ ପଢି ଆସିଛ । କେହି ଓକିଲ ହେଉଛନ୍ତି, କେହି ଡାକ୍ତର ହେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା, ଏଇଠି ତ' ଡାକ୍ତର, ବିଚାରପତି, ଓକିଲ ଆଦି ସବୁ ଦରକାର ନା । ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗରେ)ତ ଦରକାର ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବେହଦର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ହିଁ ବେହଦର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ କୌଣସି ଶିକ୍ଷା ତୁମର ପଢିବାର ନାହିଁ । କେବଳ ଥରେ ମାତ୍ର ଏହି ଶିକ୍ଷା ମିଳେ ଯାହାକି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଫଳୀଭୂତ ହୁଏ ଅର୍ଥାତ୍ ତାହାର ଫଳ ମିଳେ । ସେଠାରେ ତ' ଡାକ୍ତର, ବାରିଷ୍ଟର, ଜଜ୍ ଆଦି ନଥାନ୍ତି । ଏହି ତ' ନିଶ୍ଚୟ ତ ଅଛି ନା । ଏହା ହିଁ ବାସ୍ତବ ଅଟେ ନା ? ସେଠାରେ ଦୁଃଖ ନ ଥାଏ । କର୍ମଭୋଗ ନ ଥାଏ । ବାବା କର୍ମର ଗହନ ଗତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେଇ ଗୀତା ଶୁଣାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ କ'ଣ ଏହିପରି ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି ?ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ସେଥିରେ ତ' ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ । କିନ୍ତୁ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଦୈବୀଗୁଣଯୁକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ । ଶିବବାବା ତ' କୌଣସି ଶାରୀରିକ ନାମ ଧାରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ନାମ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ଶରୀର ଧାର ନିଏ । ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ଘର ମୋର ନୁହେଁ, ଏହା ମଧ୍ୟ ୟାଙ୍କର ଘର । ଝରକା ଆଦି ସବୁ ଅଛି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ମୁଁ ତୁମର ବେହଦର ପିତା ଅର୍ଥାତ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା, ପଢାଉଛି ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ । ୟାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ଆତ୍ମିକ ପିତା ଅର୍ଥାତ୍ ରୁହାନୀ ପିତା, ଆଉ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ରୁହାନୀ ପିତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ବେହଦର ପିତା । ଏବେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସମ୍ମିଳନୀ ହେଉଛି । ବାସ୍ତବରେ ଏସବୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସମ୍ମୀଳନୀ ନୁହେଁ । ସେମାନେ ତ' ସଚ୍ଚା ଆଧ୍ୟାତ୍ମବାଦୀ ନୁହଁନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ସନ୍ତାନମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଦେହର ଅଭିମାନକୁ ଛାଡ । ଏପରି କ'ଣ କାହାକୁ କେହି କହିବେ ? ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶବ୍ଦ ଏବେ କହୁଛନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ କେବଳ ଧର୍ମ ସମ୍ମିଳନୀ କହୁଥିଲେ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ କିଛି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସ୍ପିରିଚୁଆଲ୍ ଫାଦର(ଆତ୍ମିକ ପିତା) ଅର୍ଥାତ୍ ନିରାକାରୀ ବାପା । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନ । ନିରାକାରୀ ପିତା ଆସି ତୁମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଉ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ବାବା ନିଜେ ଆସି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ କିଏ । ଗୀତାରେ ଏହା ନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମକୁ ବେହଦର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛି । ଏଥିରେ ଓକିଲ, ଜଜ୍ , ଡାକ୍ତର ଆଦିର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କାହିଁକିନା ସେଠାରେ ତ' ପୁରା ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିବ । ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ପୁଣି ସୁଖର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ , ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ସଂସାରର ସୁଖ ତ' କାକ ବିଷ୍ଠା (କାଉର ମଳ) ସମାନ ଅଟେ । ଯେହେତୁ ଏଠାରେ ଖୁବ କମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ନାମ ମାତ୍ର ସୁଖ ରହିଛି ତେଣୁ ସେମାନେ ଅବିନାଶୀ ସୁଖର ଜ୍ଞାନ କିପରି ଦେଇ ପାରିବେ । ପ୍ରଥମେ ଯେବେ ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ସେତେବେଳେ ସତ୍ୟତା ଶତ ପ୍ରତିଶତ ଥିଲା । ଏବେ ତ' ମିଛ ହିଁ ମିଛ ରହିଛି ।

ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ଜ୍ଞାନ, ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏହା ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ବୃକ୍ଷ, ଯାହାର ମୁଁ ବୀଜ ଅଟେ । ତାଙ୍କଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ବୃକ୍ଷର ସାରା ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ମୁଁ ଚୈତନ୍ୟ ମଞ୍ଜି ଅଟେ । ମୋତେ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର

କହିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଗତି ସଦଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ମୁଁ ହେଉଛି ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା । ମୋତେ ଚିହ୍ନିଲେ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବ । ସ୍ୱର୍ଗ ତ ରାଜଧାନୀ ଅଟେ ନା । ସ୍ୱର୍ଗରେ ତ' ପଦବୀ କ୍ରମାନୁସାରେ ବହୁତ ଅଛି । ବାବା କେବଳ ଗୋଟିଏ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ତ' କ୍ରମାନୁସାରେ ହିଁ ଥା'ନ୍ତି । ଏଥିରେ ପୁଣି ଆଉ କୌଣସି ପାଠ ପଢିବାର ଦରକାର ହୋଇ ନ ଥାଏ । ସେଠାରେ କୌଣସି ରୋଗ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଏହି ସାମାନ୍ୟ ଧନ (ସ୍ଥୂଳଧନ) ରୋଜଗାର ପାଇଁ କେହି ପାଠ ପଢନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମେ ଏହିଠାରୁ ହିଁ ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇ ଯାଉଛ । ସେଠାରେ ଜଣା ପଡିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ପଦ ଆମକୁ କିଏ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହା ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜାଣୁଛ । ଲୌକିକ ଜ୍ଞାନ ତ ତୁମେ ପଢି ଆସୁଛ । ଏବେ ବେହଦର ଜ୍ଞାନ ଦାତାଙ୍କୁ ଦେଖିଲ ଏବଂ ଜାଣିଗଲ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ, ବାବା ପିତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ପରମ ଶିକ୍ଷକ ଏଠାକୁ ଆସି, ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସଚ୍ଚା ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ରାଜଯୋଗ । ସେମାନେ ବାରିଷ୍ଟରୀ, ଡାକ୍ତରୀର ଶିକ୍ଷା ହିଁ ଦେବେ କାହିଁକି ନା ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ । ତାହା ସବୁ ହେଉଛି ବିନାଶୀ ପାଠପଢା, ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ପାଠପଢା । ବାବା ତୁମକୁ ବେହଦର ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆସି ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାଯୁଗ ପାଇଁ ଏହି ପାଠ ପଢାଇଥା'ନ୍ତି ତାହା ପୁଣି ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଏ । ସୁଖର ପ୍ରରବ୍ଧ ଡ୍ରାମାଅନୁସାରେ ଶେଷ ହୋଇଯାଏ । ଏହା ବେହଦର ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି , ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯାଏ । ତୁମେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମାତା-ପିତା ଅଥବା ପତିତ-ପାବନ କହିପାରିବ କି ? ଯାଙ୍କର (ବାବାଙ୍କର) ପଦବୀ ଏବଂ ତାଙ୍କର (ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର) ପଦବୀରେ ରାତି-ଦିନର ଅନ୍ତର ରହିଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ଚିହ୍ନିଲେ ତୁମେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପାଇ ପାରିବ । ଏବେ ଯଦି କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନ ହୋଇଥାନ୍ତେ ତେବେ କେହି ବି ତୁରନ୍ତ ଜାଣି ପାରିଥା'ନ୍ତେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜନ୍ମ କୌଣସି ଦିବ୍ୟ ଅଲୌକିକ ବୋଲି ଗାୟନ ହୋଇ ନାହିଁ । କେବଳ ପବିତ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ହୁଏ । ବାବା ତ' କାହାର ଗର୍ଭରୁ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ମିଠା-ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ, ଆତ୍ମା ହିଁ ପାଠ ପଢିଥାଏ । ସବୁ ସଂସ୍କାର ଭଲ ବା ଖରାପ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ରହେ । ଯେପରି କର୍ମ କରନ୍ତି, ସେହି ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କୁ ଶରୀର ମିଳେ । କେହି ତ ବହୁତ ଦୁଃଖ କରନ୍ତି । କେହି କଣା ବଧିର ମଧ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି । ତେଣୁ କହିଥା'ନ୍ତି ଅତୀତରେ କିଛି କର୍ମ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାର ଫଳ ଏହିପରି ମିଳିଛି । ଆତ୍ମାର କର୍ମ ଅନୁସାରେ ରୋଗୀ ଶରୀର ଆଦି ମିଳେ ।

ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ— ଆମର ଶିକ୍ଷକ ହେଉଛନ୍ତି ଗଡ୍ ଫାଦର(ଭଗବାନ) । ଭଗବାନ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କହନ୍ତି ଭଗବାନ ପରମ ଆତ୍ମା । ତାହାକୁ ମିଶାଇ ପରମାତ୍ମା କହିଥା'ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସୁପ୍ରିମ୍ ସୋଲ୍ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ତ' ସୁପ୍ରିମ୍ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସୁପ୍ରିମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବୋଚ୍ଚ, ପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର । ପଦବୀ ତ' ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଲଗା ଅଲଗା । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଯେଉଁ ପଦବୀ ଅଛି ତାହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମିଳି ପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ପଦବୀ କ'ଣ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମିଳିପାରିବ । ସେହିପରି ବାବାଙ୍କର ପଦବୀ ଅଲଗା ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କର ଅଲଗା । ବ୍ରହ୍ମା , ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର ଦେବତା ଅଟନ୍ତି, ଶିବ ତ ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଉଭୟଙ୍କୁ ମିଶାଇ ଶିବ ଶଙ୍କର କିପରି କୁହାଯିବ । ଉଭୟେ ଅଲଗା-ଅଲଗା ନା । ନ ବୁଝିବା କାରଣରୁ ଶିବ-ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ଏକ କହି ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ନାମ ମଧ୍ୟ ଏପରି ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁ କଥା ବାବା ହିଁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଇଏ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ବାପା ମଧ୍ୟ ଥାଆନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଥାଆନ୍ତି । ବୁଢା ହେଲେ ଯାଇ ଗୁରୁ କରନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ତ' ଛୋଟ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ଗୁରୁ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଯଦି ଗୁରୁ ନ କରାଯାଏ ତେବେ ଅବଜ୍ଞା ହୋଇଯିବ । ପୂର୍ବରୁ ୬୦ ବର୍ଷ ପରେ ଗୁରୁ କରୁଥିଲେ । ତାହା ହେଉଛି ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା । ନିର୍ବାଣ ଅର୍ଥାତ୍ ବାଣୀରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ, ସୁଇଟ୍ ସାଇଲେନ୍ସ ହୋମ(ମିଠା ଶାନ୍ତିଧାମ) ଯେଉଁଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ତୁମେ ଆଧାକଳ୍ପ ପରିଶ୍ରମ କରିଛ । କିନ୍ତୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା ହିଁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ କେହି ଯାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେବେ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ରାସ୍ତା କିପରି ବତାଇ ପାରିବେ । ଜଣଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ତ ଆଉ କେହି ରାସ୍ତା ବତାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଏକାଭଳି ନୁହେଁ । କେହି ତ' ଯେପରି କାହାଣୀ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ଲାଭ କିଛି ହେଉ ନାହିଁ । ଉନ୍ନତି କିଛି ହେଉ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏବେ ବଗିଚାର ଫୁଲ ହେଉଛ । ଫୁଲରୁ କଣ୍ଟା ହେଲ, ଏବେ ପୁଣି କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ ବାବା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ପୁଣି ପୁଜାରୀ ହେଲ, ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନରୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ପତିତ ହୋଇଗଲ । ବାବା ସାରା ସିଡି ଚିତ୍ରକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁଣି ପତିତରୁ ପାବନ କିପରି ହେଉଛ, ଏହା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ, ଆସି ଆମକୁ ପାବନ କର, ପୁଣି ବି ପାଣିର ନଦୀ ସାଗର ଆଦିକୁ ପତିତ-ପାବନ ମନେ କରି ସେଠାରେ ଯାଇ କାହିଁକି ସ୍ନାନ କରୁଛନ୍ତି । ଗଙ୍ଗାକୁ ପତିତ-ପାବନ କହି ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନଦୀ ସବୁ କେଉଁଠୁ ବାହାରିଲା ? ସାଗରରୁ ବାହାରିଲା ନା ଏମାନେ ସବୁ ସାଗରର ସନ୍ତାନ, ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ଭଲ ଭାବେ ବୁଝିବାକୁ ହୋଇଥାଏ ।

ଏଇଠି ତ' ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସତସଙ୍ଗରେ ବସିଛ । ବାହାରେ କୁସଙ୍ଗକୁ ଗଲେ ତୁମକୁ ବହୁତ ଓଲଟା କଥା ଶୁଣାଇବେ । ପୁଣି ଏତେ ସବୁ କଥା ଭୁଲିଯିବ । କୁସଙ୍ଗ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମାୟା ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ କରିଦିଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଅବସ୍ଥାକୁ ବିଗାଡିଦିଏ । ତା'ପରେ ଭିତରେ ଥିବା ସଂଶୟ ଜଣାପଡିଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥା ତ' ଭୁଲିଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ବାବା ଆମର ବେହଦର ପିତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ଏହି ବିଷୟ ସାଗରରୁ ପାରି କରି ନେଇ ଯାଆନ୍ତି, ଏହି ନିଶ୍ଚୟରେ ତୁମେ ଆସିଛ । ତାହା ସବୁ ହେଉଛି ଶାରୀରିକ ଲୌକିକ ପାଠ, ଲୌକିକ ଭାଷା । ଏହା ହେଉଛି ଅଲୌକିକ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଅଲୌକିକ । ମୁଁ ଯାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଧାର ନେଉଛି । ପୁରୁଣା ଜୋତା

ନେଉଛି, ତାହା ମଧ୍ୟ ପୁରୁଣାରୁ ପୁରୁଣା, ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା । ଏହି ଜୋତା (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀର) ବାବା ଯେଉଁ ଜୋତା ନେଇଛନ୍ତି, ଏହାକୁ ଲଙ୍ଗବୁଟ୍ (ଲମ୍ବା ଜୋତା) କହନ୍ତି । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । ଏହା ତ’ କୌଣସି ଭୁଲିବାର କଥା ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଏତେ ସହଜ କଥା ବି ଭୁଲାଇ ଦିଏ । ବାବା, ବାପା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ବେହଦର ଶିକ୍ଷାଦାତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ଆଉ କେହି ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ବରଂ ଯାଇ ଦେଖ କେଉଁଠି ମିଳୁଛି । ସମସ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ଗୋଟିଏ ହିଁ ରଥ ନିଅନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଭଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ କୁହାଯାଏ, ଯାହାଙ୍କ ଭିତରେ ଭଗବାନଙ୍କର ପ୍ରବେଶତା ହୁଏ, ପଦମାପଦମ ଭାଗଶାଳୀ କରାଇବା ପାଇଁ । ସିଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିକଟତମ ଦାନା ଅଟନ୍ତି (ବ୍ରହ୍ମା) । ବ୍ରହ୍ମାରୁ ବିଷ୍ଣୁ ହେଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ୟାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁପୁରୀର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଏହାକୁ ରାଜଯୋଗ କୁହାଯାଏ, ଯେଉଁ ରାଜଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ରାଜତନ୍ତ୍ର ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏବେ ତ’ ଏଇଠି ସମସ୍ତେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବାବା ଜାଣନ୍ତି ଅନେକଙ୍କର କାନରୁ ଏହା ଚାଲିଯାଏ, କେହି ତ ଧାରଣା କରି ଅନ୍ୟକୁ ଶୁଣାଇ ପାରନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ମହାରଥୀ । ଶୁଣିଲା ପରେ ପୁଣି ଧାରଣା କରନ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରୁଚିର ସହିତ ବୁଝାନ୍ତି । ବୁଝାଇବା ବାଲା ମହାରଥୀ ହୋଇଥିଲେ ଶୀଘ୍ର ବୁଝିଯିବେ, ଘୋଡା ସବାରୀ(ଅଶ୍ୱାରୋହୀ) କମ୍ ବୁଝିବେ, ପଦାତିକ ତାଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଆହୁରି ବିଳମ୍ବରେ ବୁଝିବେ । ଏହା ତ’ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି କିଏ ମହାରଥୀ, କିଏ ଅଶ୍ୱାରହୀ । ଏବେ ଏଥିରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିବାର ତ କଥା ହିଁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଢୁଳାଉଛନ୍ତି । ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସୁଛନ୍ତି । ରୋଜଗାର ସମୟରେ କେବେ କେହି କ’ଣ ଢୁଳାଇଥାନ୍ତି ? ଢୁଳାଇଲେ ପୁଣି ଧାରଣା କିପରି ହେବ । ହାଇ ମାରିଲେ ହିଁ ବାବା ବୁଝି ଯାଆନ୍ତି, ଇଏ ଥକି ଯାଇଛି । ରୋଜଗାର ସମୟରେ କେହି କେବେ ଥକି ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ହାଇ ମାରିବା (ଉବାସୀ) ହେଉଛି ଉଦାସୀର ଲକ୍ଷଣ । କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାର ମାୟା ଦ୍ୱାରା ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ହେଲାବାଲାଙ୍କୁ ହାଇ ବହୁତ ଆସେ । ଏବେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ଘରେ ବସିଛ ତେଣୁ ଏହା ପରିବାର ମଧ୍ୟ ଅଟେ, ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ତ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ମାଷ୍ଟର ଗୁରୁ କୁହାଯାଇଥାଏ । ତେବେ ଏବେ ବାବାଙ୍କର ଡାହାଣ ହାତ ହେବା ଦରକାର ନା । ଯାହାକି ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିପାରିବ । ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ଧନ୍ଦା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧନ୍ଦା (ବ୍ୟବସାୟ)ରେ କ୍ଷତି ନିଶ୍ଚିତ ଅଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ରୋଜଗାର ଶେଷ ହୋଇଯାଏ । ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ଧନ୍ଦା ବାବା ହିଁ ଆସି ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ପୁଣି କେଉଁ ପାଠ ପଢିବା ଦରକାର । ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଧନ ବହୁତ ଅଛି, ସିଏ ଭାବିଥାନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗ ତ ଏଇଠି ହିଁ ଅଛି । ବାପୁ ଗାନ୍ଧିଜୀ କ’ଣ ରାମ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କଲେ ? ଆରେ ଦୁନିଆ ତ’ ହେଉଛି ପୁରୁଣା ତମୋପ୍ରଧାନ ନା, ଆହୁରି ଦୁଃଖ ବଢୁଛି । ଏହାକୁ ରାମରାଜ୍ୟ କିପରି କୁହାଯିବ । ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଅଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଅଜ୍ଞାନୀକୁ ତମୋପ୍ରଧାନ କୁହାଯାଏ । ଜ୍ଞାନୀ ହେଲେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କୁହାଯିବ । ଏହି ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି, ଏଥିରେ କିଛି ବି ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରିବାର ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ରଚୟିତା ଓ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ଦେବା । ତାହା ତ ଦେଉଛନ୍ତି । ମୁରଲୀରେ ସବୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ମିଳିଯାଉଛି । ବାକି କ’ଣ ପଚାରିବ ? ବାବାଙ୍କ ବିନା କେହି ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ତେଣୁ କିପରି ପଚାରି ପାରିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୋର୍ଡ ଉପରେ ଲେଖି ପାରିବ, ଯଦି ୨୧ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସଦା ଧନବାନ, ସଦା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ, ତେବେ ଆସି ବୁଝ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବାବା ଯାହା ସବୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ସେଗୁଡିକୁ ଶୁଣି ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆଗ୍ରହର ସହିତ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ । ଗୋଟିଏ କାନରେ ଶୁଣି ଅନ୍ୟ କାନରେ ବାହାର କରିବାର ନାହିଁ । ରୋଜଗାର ସମୟରେ କେବେ ବି ହାଇ ମାରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ବାବାଙ୍କର ଡାହାଣ ହାତ ହୋଇ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କରାଇବାର ଧନ୍ଦା ଅର୍ଥାତ୍ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ଚାଲିଚଳନ ଏବଂ ଚେହେରା ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ରତା ରୂପକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଚମକ ଦେଖାଉଥିବା ସୁଶୋଭିତ ମୂର୍ତ୍ତି ହୁଅ ।

ପବିତ୍ରତା ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ଶୋଭା । ସବୁ ସମୟରେ ପବିତ୍ରତା ରୂପକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଅନୁଭୂତି ନିଜର ଚେହେରା ବା ଚାଲିଚଳନ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହେଉ । ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା, ମୁଖ ଦ୍ୱାରା, ହାତ ଦ୍ୱାରା, ପାଦ ଦ୍ୱାରା ସଦାସର୍ବଦା ପବିତ୍ରତାର ଶୋଭା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହେଉ । ସମସ୍ତେ ଏହି କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତୁ ଯେ ଏହାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗରେ ପବିତ୍ରତା ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ନୟନରେ ପବିତ୍ରତାର ଚମକ ରହିଛି, ମୁଖ ମଣ୍ଡଳରେ ପବିତ୍ରତାର ସ୍ମିତହାସ୍ୟ ରହିଛି । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥା ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖାନଯାଉ

ତେବେ କୁହାଯିବ — ପବିତ୍ରତାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ସୁଶୋଭିତ ମୂର୍ତ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସ୍ୱାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କ ମଧ୍ୟ ତୁମର ଜମାଖାତାକୁ ଖାଲି କରି ଦେଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ସମାପ୍ତ କର ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***